MANOLO GIL

IVAM CENTRE JULIO GONZÁLEZ 15 juny / 8 octubre 1995

Manolo Gil (València 1925-1957) és, juntament amb Eusebio Sempere, un dels més importants artistes valencians sorgits durant el període de la postguerra. Dotat d'un esperit investigador i d'una capacitat de treball sorprenents, la mort va truncar la seua prometedora trajectòria el 31 d'agost de 1957, quan tenia 32 anys. Malgrat tot, en la dotzena d'anys que comprén la seua activitat artística, no només va ser capaç de desenvolupar una progressió estilística coherent i de concretar un discurs plàstic innovador, sinó que també va jugar un paper decisiu en el Grup Z (1948) i en el Grup Parpalló (1956), els dos col.lectius artístics valencians més compromesos en la renovació artística de la meitat del segle.

Va cursar estudis de pintura i gravat a València, a l'Escola de Belles Arts de Sant Carles, entre 1943 i 1949. Després d'obtenir la titulació, Manolo Gil guanyà tres importants beques que li permeteren completar els seus estudis a l'estranger (Roma, París i Londres) i va realitzar un total de catorze exposicions individuals: Roma (1951), Londres i València (1952), València, Madrid i Bilbao (1953), València i Tànger (1954), Tortosa i Ciudad Trujillo (1955), València i Madrid (1956), Madrid i Santander (1957); paral.lelament desenvolupà una important tasca muralística i participà en importants events artístics.

El breu interval de què va disposar Manolo Gil per a concretar aquesta trajectòria expositiva està marcat per una activitat incessant. Són dotze anys farcits de viatges, lectures, escrits, encontres i una contínua investigació pictòrica que s'inicia, el 1945, quan encara és alumne de Belles Arts, amb la seua *pintura negra,* que cal entendre com un rebuig visceral del lluminisme sorollista tan en voga a la València de postguerra; prossigueix amb la seua *pintura quattrocentista,* marcada pel seu viatge a Roma i el seu descobriment de Piero della Francesca i de les obres d'alguns artistes contemporanis italians compromesos en una revisió del muralisme renaixentista –sota aquesta influència Manolo Gil va realitzar els polèmics frescos de l'Ateneu Mercantil, que foren un dels punts decisius de la pintura valenciana de la postguerra–; i culmina amb una mena de *pintura mítica,* caracteritzada teòricament pel pensament oriental, i quant a allò formal, per una clara inclinació envers un primitivisme més esquemàtic i bidimensional. A partir del 1955, Manolo Gil inicia una fructífera col.laboració amb l'escultor Jorge Oteiza, la qual el du a assajar una *pintura no figurativa* basada en la reinterpretació del suprematisme.

Manolo Gil, però, a banda de ser un artista infatigable que va practicar amb una mateixa intensitat la pintura de cavallet, la pintura mural, el dibuix, el gravat o la ceràmica, deixà a més constància escrita del seu pensament artístic en innombrables textos, en la seua major part inèdits, que constitueixen un instrument fonamental a l'hora de valorar la seua aportació en relació amb l'art del seu temps. L'exposició dedicada a Manolo Gil, que coincideix amb el setanta aniversari del seu naixement, presenta un centenar de pintures que permeten un recorregut antològic a través de la totalitat de la trajectòria del malaguanyat artista. Les obres seleccionades procedeixen de col.leccions privades i institucionals de València, Madrid, Santander i Londres, i dels propis fons de l'IVAM.

IVAM CENTRE JULIO GONZÁLEZ

Guillem de Castro, 118 - 46003 València
Tel. (96) 386 30 00 - Fax (96) 392 10 94

De dimarts a diumenge d'11 a 20 hores
Diumenge, dia del Museu, entrada gratuïta
Dilluns tancat

Col·labora:

DIVESA
CONCESIONARIO OFICIAL MERCEDES-BENZ

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA

Caminant, 1956